

34 Febe, församlingsdiakonissa

{biblink} Rom 16:1.

Skutan, pittoresk med sin höga, svanhalsliknande stäv, knirkade och kved mot träkajen, när slavar, tungt lastade med tygbalar, skinnbuntar och säckar med torkade oliver, trottade med tunga, snabba steg ombord och skyndade tillbaka i fullt språng för att hämta nya bördor, ständigt under tillsyn av en uppsyningsman med piska. När Febe, beslöjad och åtföljd av en slavinna, närmade sig, befallde piskmannen slaverna att ge plats ett ögonblick. Ty denna vördnadsbjudande kvinna var av rik familj, och i slumkvarteren och slavkasernerna i hamnstaden Kenkrea hade man ofta sett henne vandra omkring, dela ut mat åt svultna barnungar och stryka balsam på bensår och bölder.

En gång hade hon vårdat den store aposteln, när han, sjuk av nattvak och överansträngning, väntade på båtlägenhet i Kenkrea för att fara hem till Jerusalem och fira Herrens Påsk. Då hade hon också fått ta till saxen, klippa bort håret runt den vördade lärarens kala hjässa och lägga det avklippta håret i förvar i en skinnpåse, som aposteln skulle föra till templet, där han skulle lägga det på den eld som skulle brinna under hans tackoffer. Offret skulle vara ett tack för att Gud i sin nåd hade låtit honom fullfölja det arbete vartill han genom en syn blivit förpliktad i den illa beryktade staden Korint. (Apg 18:9-10, Apg 18:18, 4 Mos 6:18.) Efter den synen hade aposteln avgivit ett heligt löfte att inte låta en sax komma vid sitt hår förrän han kunde tacka Gud för ett infriat löfte.

Slavinnan bar matknyten avsedda att räcka inte bara för två kvinnor under färden till Roms hamnstad Ostia, utan även för att dela med sig åt skeppsslavar och fattiga medresenärer. Febe, diakonissan, var van att stå till tjänst och vara till hands för var och en, hedning eller kristen, som kunde behöva hennes hjälp. Själv bar hon en cylindrisk lerkruka i en nätpåse. Den lämnade hon aldrig ur sin hand, inte ens när hon den kommande natten försökte få någon timmes sömn på däck. Giriga blickar lugnade sig när hon öppet visade för de nyfikna, att krukan varken innehöll guld eller ädelstenar. Den fylldes helt av en papyrusrulle, som hon ibland under färden tog fram och läste högt ur för slavinnan och dem som skockades kring dem på däck. Men när hon efter slutad läsning åter stack in rullen i krukan och satte på locket, kände alla att hon slöt till det om en skatt, som hon aktade dyrbarare än jordisk rikedom. Det var det kristna evangeliets magna charta, Pauli brev till romarna, som hon skulle föra till sin bestämmelseort. {/biblink}

Sven Danell: Bibliska bipersoner 34